Rättsfallssamlingen

DOMSTOLENS DOM (första avdelningen)

den 11 juni 2020*

”Begäran om förhandsavgörande – Ömsesidigt bistånd för indrivning av fordringar – Direktiv 76/308/EEG – Artiklarna 6.2 och 10 – Direktiv 2008/55/EG – Artiklarna 6 andra stycket och 10 – Skattefordran från den sökande medlemsstaten som drivs in av den anmodade medlemsstaten – Fordringens ställning – Begreppet förmånsrätt – Kvittning mellan denna fordran och en fordran mot skattemyndigheterna i den anmodade medlemsstaten”

I mål C-19/19,

angående en begäran om förhandsavgörande enligt artikel 267 EG, som framställts av Cour de cassation (Högsta domstolen, Belgien), genom beslut av den 20 december 2018 som inkom till domstolen den 11 januari 2019, i målet

État belge

mot

Pantochim SA i likvidation

meddelar

DOMSTOLEN (första avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden J.-C. Bonichot, domstolens vice ordförande R. Silva de Lapuerta (referent) samt domarna M. Safjan, L. Bay Larsen och C. Toader,

generaladvokat: G. Hogan,

justitiesekreterare: A. Calot Escobar,

efter det skriftliga förfarandet,

med beaktande av de yttranden som avgetts av:

– Pantochim SA i likvidation, genom J. Oosterbosch, avocate,

– Belgiens regering, genom P. Cottin, J.-C. Halleux och C. Pochet, samtliga i egenskap av ombud,

– Spaniens regering, inledningsvis genom A. Rubio González, och därefter genom S. Jiménez García, båda i egenskap av ombud,

* Rättegångsspråk: franska.

– Europeiska kommissionen, genom M. Wilderspin, J. Jokubauskaitė och C. (Perrin, samtliga i egenskap av ombud,

och efter att den 14 januari 2020 ha hört generaladvokatens förslag till avgörande,

följande

Dom

1 Denna begäran om förhandsavgörande rör tolkningen av artiklarna 6.2 och 10 i rådets direktiv 76/308/EEG av den 15 mars 1976 om ömsesidigt bistånd för indrivning av fordringar uppkomna till följd av verksamhet som utgör en del av finansieringssystemet för Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket och av jordbruksavgifter och tullar (EGT L 73, 1976, s. 18; svensk specialutgåva, område 2, volym 2, s. 66) och av artiklarna 6 andra stycket och 10 i rådets direktiv 2008/55/EG av den 26 maj 2008 om ömsesidigt bistånd för indrivning av fordringar som har avseende på vissa avgifter, tullar, skatter och andra åtgärder (EUT L 150, 2008, s. 28).

2 Begäran har framställts i ett mål mellan État belge (den belgiska staten) och Pantochim SA i likvidation, angående kvittning av en fordran som bolaget har mot denna medlemsstat mot en skuld som bolaget har gentemot den tyska staten.

Tillämpliga bestämmelser

Unionsrätt

Direktiv 76/308

3 Första till tredje samt åttonde skälen i direktiv 76/308 hade följande lydelse:

”Det är för närvarande inte möjligt att i en medlemsstat verkställa indrivning av en fordran som bygger på ett dokument som har upprättats av myndigheterna i en annan medlemsstat.

Att nationella bestämmelser om indrivning endast kan tillämpas inom nationella territorier är i sig ett hinder för upprättandet av en fungerande gemensam marknad. Det förhindrar att gemenskapsregler kan tillämpas till fullo och på ett rättvist sätt, i synnerhet inom den gemensamma jordbrukspolitikens område, och det underlättar bedrägliga förfaranden.

Det är därför nödvändigt att anta gemensamma regler om ömsesidigt bistånd vid indrivning.

…

När det begärs att den anmodade myndigheten skall handla å den sökande myndighetens vägnar för att driva in en fordran måste den anmodade myndigheten, om detta medges av gällande bestämmelser i den medlemsstat där den har sitt säte, ha möjlighet att i samförstånd med den sökande myndigheten bevilja gäldenären en betalningsfrist eller godkänna ett avbetalningsförfarande. Varje form av ränta som debiteras för sådana betalningsförfaranden måste också överföras till den medlemsstat där den sökande myndigheten har sitt säte.”

4 Enligt artikel 1 i direktiv 76/308 fastställde detta direktiv de bestämmelser som skulle innefattas i medlemsstaternas lagar och andra författningar för att i varje medlemsstat säkerställa indrivningen av de fordringar som omfattades av direktivets tillämpningsområde och som uppstod i en annan medlemsstat.

5 I artikel 6 i samma direktiv föreskrevs följande:

”1. På begäran av den sökande myndigheten ska den anmodade myndigheten i enlighet med de lagar och andra författningar som gäller för indrivning av liknande fordringar som uppstår i den medlemsstat där den anmodade myndigheten har sitt säte driva in fordringar som grundar sig på ett dokument som medger verkställighet av dessa.

2. För detta ändamål skall varje fordran i fråga om vilken en begäran om indrivning har framställts behandlas som en fordran i den medlemsstat där den anmodade myndigheten har sitt säte, utom när artikel 12 är tillämplig.”

6 I artikel 9 i samma direktiv, i dess lydelse enligt rådets direktiv 2001/44/EG av den 15 juni 2001 (EGT L 175, 2001, s. 17), föreskrevs följande:

”1. Fordringar ska drivas in i valutan för den medlemsstat i vilken den anmodade myndigheten har sitt säte. Den anmodade myndigheten ska till den sökande myndigheten överföra hela det fordringsbelopp som den har drivit in.

2. Den anmodade myndigheten får, om gällande lagar och andra författningar samt administrativ praxis i den medlemsstat där den har sitt säte så medger och efter samråd med den sökande myndigheten bevilja gäldenären en betalningsfrist eller godkänna ett avbetalningsförfarande. All ränta som påförs av den anmodade myndigheten med anledning av sådan betalningsfrist skall även överföras till den medlemsstat där den sökande myndigheten har sitt säte.

…”

7 I artikel 10 i direktiv 76/308 hade följande lydelse:

”Fordringar som skall drivas in åtnjuter inte förmånsrätt i den medlemsstat där den anmodade myndigheten har sitt säte.”

8 Samma artikel fick enligt direktiv 2001/44 följande lydelse:

”Utan hinder av vad som sägs i artikel 6.2 har de fordringar som skall indrivas inte nödvändigtvis samma förmånsrätt som liknande fordringar som har uppstått i den medlemsstat i vilken den anmodade myndigheten har sitt säte.”

Direktiv 2008/55

9 I skälen 1 och 10 i direktiv 2008/55 angavs följande:

”(1) Direktiv [76/308] har ändrats flera gånger på ett väsentligt sätt. För att skapa klarhet och överskådlighet bör det direktivet kodifieras.

…

(10) När det begärs att den anmodade myndigheten ska handla å den sökande myndighetens vägnar för att driva in en fordran bör den anmodade myndigheten, om detta medges av gällande bestämmelser i den medlemsstat där den har sitt säte, ha möjlighet att i samförstånd med den sökande myndigheten bevilja gäldenären en betalningsfrist eller godkänna ett avbetalningsförfarande. Varje form av ränta som debiteras för sådana betalningsförfaranden bör också överföras till den medlemsstat där den sökande myndigheten har sitt säte.”

10 Enligt artikel 1 i direktiv 2008/55 fastställde detta direktiv de bestämmelser som skulle innefattas i medlemsstaternas lagar och andra författningar för att i varje medlemsstat säkerställa indrivningen av de fordringar som omfattades av direktivets tillämpningsområde och som uppstått i en annan medlemsstat.

11 I artikel 6 i detta direktiv föreskrevs följande:

”På begäran av den sökande myndigheten ska den anmodade myndigheten i enlighet med de lagar och andra författningar som gäller för indrivning av liknande fordringar som uppstår i den medlemsstat där den anmodade myndigheten har sitt säte driva in fordringar som grundar sig på ett dokument som medger verkställighet av dessa.

För detta ändamål ska varje fordran i fråga om vilken en begäran om indrivning har framställts behandlas som en fordran i den medlemsstat där den anmodade myndigheten har sitt säte, utom när artikel 12 är tillämplig.”

12 Artikel 10 i samma direktiv föreskrev följande:

”Utan hinder av vad som sägs i artikel 6 andra stycket har de fordringar som ska indrivas inte nödvändigtvis samma förmånsrätt som liknande fordringar som har uppstått i den medlemsstat i vilken den anmodade myndigheten har sitt säte.”

Belgisk rätt

13 Direktiv 76/308 införlivades med belgisk rätt genom lag av den 20 juli 1979 om ömsesidigt bistånd för indrivning av fordringar avseende vissa avgifter, tullar, skatter och andra åtgärder (*Moniteur belge* av den 30 augusti 1979, s. 9457).

14 I artikel 12 i denna lag, i den lydelse som är tillämplig i det nationella målet (nedan kallad lagen av den 20 juli 1979), föreskrevs följande:

”Den anmodade belgiska myndigheten ska driva in fordringar, där detta begärts av den utländska myndigheten, som om de varit fordringar som uppstått i kungariket.”

15 Artikel 15 i lagen av den 20 juli 1979 hade följande lydelse:

”De fordringar som ska drivas in är inte förenade med förmånsrätt.”

16 I artikel 334 i ramlagen av den 27 december 2004 (*Moniteur belge* av den 31 december 2004, s. 87006), i den lydelse som var tillämplig till och med den 7 januari 2009, föreskrevs följande:

”Varje belopp som ska återbetalas eller betalas till en skattskyldig i samband med tillämpningen av bestämmelser om inkomstskatt och därmed likställda skatter eller om mervärdesskatt eller civilrättsliga bestämmelser om återbetalning av felaktigt inbetalda belopp får utan formaliteter av behörig tjänsteman anslås till betalning av förskottsskatt, inkomstskatt, därmed likställda avgifter,

mervärdesskatt, oavsett om det gäller huvudbeloppet eller tilläggs- eller ökningsbelopp, administrativa straffavgifter eller skattetillägg samt räntor och kostnader som förfallit till betalning, när de inte längre är omtvistade.

Föregående stycke äger fortsatt tillämplighet vid beslag eller överlåtelse samt vid konkurrerande anspråk eller obeståndsförfarande.”

17 I artikel 334 i ramlagen av den 27 december 2004, i dess lydelse enligt artikel 194 i ramlagen av den 22 december 2008 (*Moniteur belge* av den 29 december 2008, s. 68649), som var tillämplig från och med den 8 januari 2009, föreskrevs följande:

”Varje belopp som ska återbetalas eller betalas till en person, antingen inom ramen för tillämpningen av de skattelagar som omfattas av den federala finansförvaltningens behörighet eller för vilka uppbörden och indrivningen säkerställs av denna federala myndighet, eller enligt civilrättsliga bestämmelser om återbetalning av felaktigt inbetalda belopp, kan utan formaliteter och efter den behöriga tjänstemannens val anslås till att betala de belopp som denna person är skyldig enligt de berörda skattelagarna eller enligt förordningen om skattefordringar och andra fordringar som uppbärs av den federala finansförvaltningen enligt lag eller med stöd av en bestämmelse med verkan som lag. Endast den obestridda delen av fordringarna gentemot denna person får anslås för sådana betalningar.

Föregående stycke äger fortsatt tillämplighet vid beslag eller överlåtelse samt vid konkurrerande anspråk eller obeståndsförfarande.”

Målet vid den nationella domstolen och tolkningsfrågorna

18 Pantochim försattes i likvidation genom dom av Tribunal de commerce de Charleroi (Handelsdomstolen i Charleroi, Belgien) av den 26 juni 2001.

19 I samband med denna likvidation gjorde den belgiska staten gällande en fordran med förmånsrätt avseende mervärdesskatt, vilken helt och hållet har betalats av Pantochim, samt en fordran från den tyska staten på 634 257,50 euro avseende mervärdesskatt jämte ränta, som togs upp som en oprioriterad fordran.

20 Det framgår av begäran om förhandsavgörande att den tyska statens fordran var föremål för en begäran om bistånd för indrivning i denna medlemsstat och att det inte har framställts någon invändning avseende förekomsten och lagenligheten av denna begäran.

21 Pantochim har å sin sida en fordran mot den belgiska staten till följd av tillämpningen av bestämmelser på skatteområdet, vilken denna stat har för avsikt att, med stöd av artikel 334 i ramlagen av den 27 december 2004, kvitta mot den tyska statens ovannämnda fordran.

22 Pantochim bestred denna kvittning och väckte talan vid Tribunal de première instance du Hainaut, division de Mons (Förstainstansdomstolen i Hainaut, kansliort Mons, Belgien), som fann att den belgiska staten saknade rättslig grund för en sådan kvittning.

23 Genom dom av den 27 juni 2016 fastställde Cour d’appel de Mons (Appellationsdomstolen i Mons, Belgien) detta beslut och förpliktade den belgiska staten att till Pantochim betala 502 991,47 euro jämte ränta.

24 Den belgiska staten överklagade den domen till den hänskjutande domstolen, Cour de cassation (Högsta domstolen, Belgien).

25 Mot denna bakgrund beslutade Cour de cassation (Högsta domstolen) att vilandeförklara målet och ställa följande frågor till EU-domstolen:

”1) Ska bestämmelsen om att en fordran i fråga om vilken indrivning begärs ska ’behandlas som en fordran i den medlemsstat där den anmodade myndigheten har sitt säte’, såsom föreskrivs i artikel 6 [andra stycket i direktiv 2008/55], som ersätter artikel 6.2 i [direktiv 76/308], tolkas så, att den anmodande statens fordran ska likställas med en fordran som den anmodade staten har, på så sätt att den anmodande statens fordran ska anses utgöra den anmodade statens fordran?

2) Ska begreppet förmånsrätt i artikel 10 i [direktiv 2008/55] och, före kodifieringen, artikel 10 i [direktiv 76/308], tolkas så, att det avser den företrädesrätt som fordran är förenad med och som medför en rätt till företräde framför andra fordringar i händelse av konkurrerande anspråk, eller så, att det även avser varje annan mekanism som i händelse av konkurrerande anspråk leder till att fordran betalas med företräde framför övriga anspråk?

Ska den möjlighet som skattemyndigheten har att företa kvittning, på de villkor som föreskrivs i artikel 334 i programlagen av den 27 [december] 2004, i händelse av konkurrerande anspråk anses utgöra en förmånsrätt i den mening som avses i artikel 10 i de ovan nämnda direktiven?”

Prövning av tolkningsfrågorna

Den första frågan

26 Den hänskjutande domstolen har ställt den första frågan för att få klarhet i huruvida artikel 6.2 i direktiv 76/308 och artikel 6 andra stycket i direktiv 2008/55 ska tolkas så, att den sökande medlemsstatens fordran ska likställas med en fordran från den anmodade medlemsstaten och får ställning som en fordran från den anmodade medlemsstaten.

27 Domstolen påpekar inledningsvis att direktiven 76/308 och 2008/55, som avses i tolkningsfrågorna, var i kraft vid tidpunkten för omständigheterna i det nationella målet, även om de sedermera upphävts. Som framgår av begäran om förhandsavgörande har den belgiska staten nämligen, som betalning av den skuld till den tyska staten som är föremålet för begäran om indrivning i fråga, avräknat olika fordringar på skatteområdet som Pantochim hade rätt att göra gällande mot de belgiska skattemyndigheterna mellan den 1 januari 2005 och den 20 april 2009.

28 Enligt artikel 6.2 i direktiv 76/308 och artikel 6 andra stycket i direktiv 2008/55, vilka ska läsas tillsammans med artikel 6.1 i direktiv 76/308 respektive artikel 6 första stycket i direktiv 2008/55, ska en fordran i fråga om vilken en begäran om indrivning har framställts behandlas ”som” en fordran från den anmodade medlemsstaten. Den anmodade medlemsstaten ska driva in denna fordran i enlighet med de lagar och andra författningar som gäller för indrivning av liknande fordringar från den medlemsstaten.

29 Det framgår således av själva ordalydelsen i artikel 6.2 i direktiv 76/308 och artikel 6 andra stycket i direktiv 2008/55 att en fordran som är föremål för en begäran om indrivning inte får ställning som en fordran från den anmodade medlemsstaten, utan att den ”behandlas som” en fordran från den staten just vad gäller indrivningen, så att den staten använder sina befogenheter och de förfaranden som föreskrivs i dess lagar, förordningar eller administrativa bestämmelser för fordringar som är tillämpliga på samma eller liknande skatter eller avgifter enligt dess egen rättsordning (se, analogt, dom av den 26 april 2018, Donnellan, C-34/17, EU:C:2018:282, punkt 48).

30 Även om den anmodade medlemsstaten enligt dessa bestämmelser är skyldig att behandla en fordran för vilken indrivning har begärts på samma sätt som sina egna fordringar, vad gäller indrivningen (se, för ett liknande resonemang, dom av den 14 januari 2010, Kyrian, C-233/08, EU:C:2010:11, punkt 43), betyder inte det att den berörda fordran överlåts från den sökande medlemsstaten till den anmodade medlemsstaten. Som generaladvokaten påpekat i punkt 35 i sitt förslag till avgörande förblir denna fordran materiellt sett en fordran som den sökande medlemsstaten har och som är skild från den anmodade medlemsstatens fordringar.

31 Denna tolkning stöds även av ordalydelsen i artikel 10 i direktiv 76/308, i dess lydelse enligt direktiv 2001/44, och av lydelsen i artikel 10 i direktiv 2008/55, enligt vilka fordringar som ska drivas in inte nödvändigtvis har samma förmånsrätt som liknande fordringar som har uppkommit i den anmodade medlemsstaten.

32 Det framgår även av artikel 9 i direktiv 76/308, i dess lydelse enligt direktiv 2001/44, och av artikel 9 i direktiv 2008/55 att den sökande medlemsstatens fordran, som drivits in av den anmodade medlemsstaten, inte ska anses utgöra den anmodade medlemsstatens fordran, eftersom dessa bestämmelser föreskriver att den anmodade medlemsstaten är skyldig att till den sökande medlemsstaten överföra hela det belopp som den har drivit in och, i förekommande fall, den ränta som ska betalas i samband med beviljandet av en betalningsfrist.

33 Det framgår dessutom av åttonde skälet i direktiv 76/308 och av skäl 10 i direktiv 2008/55 att unionslagstiftarens avsikt var att den anmodade medlemsstaten skulle driva in en fordran ”å” den sökande medlemsstatens ”vägnar”.

34 Mot bakgrund av det ovan anförda ska den första frågan besvaras enligt följande. Artikel 6.2 i direktiv 76/308 och artikel 6 andra stycket i direktiv 2008/55 ska tolkas så, att den sökande medlemsstatens fordran inte kan likställas med en fordran från den anmodade medlemsstaten och inte heller får ställning som en fordran från den anmodade medlemsstaten.

Den andra frågan

35 Den hänskjutande domstolen har ställt den andra frågan för att få klarhet i huruvida artikel 10 i direktiv 76/308 och artikel 10 i direktiv 2008/55 ska tolkas så, att begreppet förmånsrätt i den mening som avses i dessa bestämmelser avser en företrädesrätt som är knuten till en fordran, som ger denna fordran företräde framför andra fordringar vid konkurrerande anspråk, eller om det avser varje mekanism som leder till att denna fordran prioriteras vid konkurrerande anspråk. Den hänskjutande domstolen vill även få klarhet i huruvida artikel 10 i direktiv 76/308 och artikel 10 i direktiv 2008/55 ska tolkas så, att möjligheten för skattemyndigheten i den anmodade medlemsstaten att företa kvittning i samband med konkurrerande anspråk utgör en förmånsrätt i den mening som avses i dessa bestämmelser.

36 Det ska påpekas att direktiven 76/308 och 2008/55 varken innehåller någon definition av begreppet förmånsrätt eller någon hänvisning till medlemsstaternas rättsordningar i detta avseende.

37 Enligt domstolens fasta praxis ska ordalydelsen i en unionsbestämmelse som inte innehåller någon uttrycklig hänvisning till medlemsstaternas rättsordningar i regel ges en självständig och enhetlig tolkning, med beaktande av det sammanhang i vilket bestämmelsen förekommer och det mål som eftersträvas med den aktuella lagstiftningen (se, bland annat, dom av den 13 oktober 2016, Mikołajczyk, C-294/15, EU:C:2016:772, punkt 44 och där angiven rättspraxis, och dom av den 16 november 2017, Kozuba Premium Selection, C-308/16, EU:C:2017:869, punkt 38).

38 När det gäller det mål som eftersträvas med direktiven 76/308 och 2008/55 erinrar domstolen om att de, i enlighet med artikel 1 i respektive direktiv, fastställer gemensamma regler om ömsesidigt bistånd för att säkerställa indrivningen i varje medlemsstat av fordringar som omfattas av tillämpningsområdet för dessa direktiv och som har uppkommit i en annan medlemsstat.

39 Det framgår av första till tredje skälen i direktiv 76/308 att detta syftar till att undanröja de hinder för upprättandet av en fungerande gemensam marknad som följer av att nationella bestämmelser om indrivning endast kan tillämpas inom nationella territorier (dom av den 18 oktober 2012, X, C-498/10, EU:C:2012:635, punkt 45).

40 I det direktivet föreskrivs således åtgärder för bistånd i form av tillhandahållande av upplysningar som är till gagn för uppbörden, i form av delgivning av dokument till mottagaren samt i form av indrivning av fordringar som grundar sig på ett dokument som medger verkställighet av dessa (dom av den 18 oktober 2012, X, C-498/10, EU:C:2012:635, punkt 46).

41 När det gäller det sammanhang som de berörda bestämmelserna ingår i, ska det erinras om att artikel 10 i direktivet föreskriver att fordringar som ska drivas in inte ska ha förmånsrätt i den anmodade medlemsstaten. Där fastställs således regeln att de förmånsrätter som tillerkänns den anmodade medlemsstatens fordringar inte ges fordringar som är föremål för en begäran om indrivning.

42 Den bestämmelsen ändrades genom direktiv 2001/44 och har sedan ersatts av artikel 10 i direktiv 2008/55. De direktiven införde, som ett undantag från den regeln, en möjlighet för den anmodade medlemsstaten att ge förmånsrätt åt fordringar från den sökande medlemsstaten som ska drivas in.

43 Dessa bestämmelser ger stöd för den omständigheten att även om dessa fordringar, såsom påpekas i punkterna 28–30 ovan, avseende indrivning ska behandlas på samma sätt som den anmodade medlemsstatens fordringar, är de emellertid skilda från de sistnämnda och åtnjuter i princip inte någon förmånsrätt i den medlemsstaten.

44 Mot bakgrund av det ovan anförda ska begreppet förmånsrätt i nämnda bestämmelser ges en vid innebörd och omfatta samtliga mekanismer som gör det möjligt för den anmodade medlemsstaten att vid konkurrerande anspråk få sina fordringar betalda med prioritet, som ett avsteg från principen om likabehandling av borgenärer.

45 Vad gäller den möjlighet till kvittning som är i fråga i målet och som den belgiska skattemyndigheten har vad gäller sina egna skattefordringar, är det inte möjligt att utifrån de uppgifter som lämnats av den hänskjutande domstolen avgöra huruvida den möjligheten medger att myndigheten vid konkurrerande anspråk kan få företräde till betalning av sina fordringar eller om den utgör en allmän civilrättslig kvittningsmekanism.

46 För det fall denna möjlighet skulle utgöra en allmän civilrättslig kvittningsmekanism, avsedd att förenkla indrivningsförfarandet, som inte ger den belgiska staten någon företrädesrätt eller prioritet till betalning av dess fordringar eller någon förmånsrätt som avviker från principen om likabehandling av borgenärer, ska den anses omfattas av artikel 6 i direktiv 76/308 och artikel 6 i direktiv 2008/55, vilket innebär att denna stat även ska använda sig av denna möjlighet för att driva in fordringar från en annan medlemsstat vilka är föremål för en begäran om indrivning.

47 I det motsatta fallet – att det skulle ge den belgiska staten en företrädesrätt eller prioritet som övriga borgenärer inte har om kvittningsmöjligheten utnyttjades – utgör denna möjlighet, i egenskap av undantag från principen om likabehandling av borgenärer vid konkurrerande anspråk, en förmånsrätt i den mening som avses i artikel 10 i direktiv 76/308 och artikel 10 i direktiv 2008/55.

48 I ett sådant fall kan den belgiska staten inte använda sig av denna möjlighet för att driva in fordringar från en annan medlemsstat som är föremål för en begäran om indrivning enligt dessa direktiv, eftersom det framgår av begäran om förhandsavgörande att, i enlighet med artikel 15 i lagen av den 20 juli 1979, fordringar som ska drivas in inte har någon förmånsrätt.

49 Det ska under alla omständigheter understrykas att den anmodade medlemsstaten endast kan utnyttja en sådan kvittningsmöjlighet som den aktuella till förmån för den sökande medlemsstaten.

50 Mot denna bakgrund ska den andra frågan besvaras på följande sätt.

– Artikel 10 i direktiv 76/308 och artikel 10 i direktiv 2008/55 ska tolkas så, att begreppet förmånsrätt som avses i dessa bestämmelser avser varje mekanism som ger företräde till betalning av en fordran vid konkurrerande anspråk.

– Artikel 10 i direktiv 76/308 och artikel 10 i direktiv 2008/55 ska tolkas så, att den möjlighet som den anmodade medlemsstaten har att företa kvittning vid konkurrerande anspråk utgör en förmånsrätt i den mening som avses i dessa bestämmelser, om utnyttjande av den möjligheten ger den medlemsstaten en företrädesrätt eller prioritet vid betalningen av dess fordringar som övriga borgenärer inte har, vilket det ankommer på den hänskjutande domstolen att kontrollera.

Rättegångskostnader

51 Eftersom förfarandet i förhållande till parterna i det nationella målet utgör ett led i beredningen av samma mål, ankommer det på den hänskjutande domstolen att besluta om rättegångskostnaderna. De kostnader för att avge yttrande till domstolen som andra än nämnda parter har haft är inte ersättningsgilla.

Mot denna bakgrund beslutar domstolen (första avdelningen) följande:

1) Artikel 6.2 i rådets direktiv 76/308/EEG av den 15 mars 1976 om ömsesidigt bistånd för indrivning av fordringar uppkomna till följd av verksamhet som utgör en del av finansieringssystemet för Europeiska utvecklings- och garantifonden för jordbruket och av jordbruksavgifter och tullar och artikel 6 andra stycket i rådets direktiv 2008/55/EG av den 26 maj 2008 om ömsesidigt bistånd för indrivning av fordringar som har avseende på vissa avgifter, tullar, skatter och andra åtgärder ska tolkas så, att den sökande medlemsstatens fordran inte kan likställas med en fordran från den anmodade medlemsstaten och inte heller får ställning som en fordran från den anmodade medlemsstaten.

2) Artikel 10 i direktiv 76/308 och artikel 10 i direktiv 2008/55 ska tolkas på följande sätt:

– Begreppet förmånsrätt som avses i dessa bestämmelser avser varje mekanism som ger företräde till betalning av en fordran vid konkurrerande anspråk.

– Den möjlighet som den anmodade medlemsstaten har att företa kvittning vid konkurrerande anspråk utgör en förmånsrätt i den mening som avses i dessa bestämmelser, om utnyttjande av den möjligheten ger den medlemsstaten en företrädesrätt eller prioritet vid betalningen av dess fordringar som övriga borgenärer inte har, vilket det ankommer på den hänskjutande domstolen att kontrollera.

Underskrifter